

Hunc librum Musis
suis inservientem
iure possidet
Theodor Mahlmann

Comparati mihi
Witzeb.
p. mat. 12. q.
p. hinc. 4. q.
Al. Joh. Reibel.
1624.

CHRISTOLOGIAS SACRÆ

Disputatio Duodecima

DE

PRÆDICATIONI-
BUS PERSONALI-
BUS.

Quam

Annunte *Ἰεωυθρῶπρω*

SUB PRÆSIDIO

Dn. BALTHASARIS MEISNERI

S.S.Theol. D. & P.P.

*In privato Collegio examinandam
proponit*

M. MICHAEL REICHARTUS
Witebergensis Alumn. Elect. Sax.

*Habebitur ad diem 31. Ianuarij horis pomeri-
dianis, in minori Auditorio.*

WITTEBERGÆ,

Ex Officina JOHANNIS GORMANNI,

ANNO MDCCXXII

DE PRÆDICATIONIBUS
PERSONALIBUS.

Continuatio.

EX *Communicatione Naturarum* fluunt Prædicationes, in quibus una Natura prædicatur de alterâ, divina de humanâ, & contra: tales leguntur in scriptura aliquot, a; quibus Ecclesiastica istæ equipollent, DEUS est Homo; Homo est DEUS. Dicuntur illæ Mysticæ, ob ingens mysterium, quod involuunt: Inusitata, quod ad nullum prædicandi modum quadrent. Personales, quia ex Unione Personali resultant. De his multa disputata sunt. Res tota distinctis questionibus novem absolvi potest.

I. Quinam de illis ferre debeat iudicium, an Philosophus, an Theologus? Theologo partes iudiciarias nos attribuimus.

II. Num prædicationes illæ tantum verbales sunt? *sunt realissimæ.*

III. Quid prædicetur in Personalibus, an persona de Persona, an Natura de Persona, an verò Natura de Natura? *Posterius affirmamus,*

IV. Num in Prædicationibus Personalibus disparatum de disparato prædicetur? *Afirmamus.*

V. An Prædicationes Personales sint & vocari debeant Paronymicæ?

VI. An

a Ier. 23. 7.

6. & 8.

Joh. 1. 14.

Matth. 16.

26.

1. Cor. 15.

47.

Meisn. 1.

part. Sobr.

quæst. ge-

neral.

membr. 3.

p. 25.

1. part.

Sobr. c. 5. q.

12. p. 303.

2. lib. Sobr.

f. 2. c. 2. q. 7.

lib. 2. Sobr.

f. 2. c. 2. q. 8.

VI. An ἀναλόγως reduci possint ad Paronymicas?

VII. Quo sensu dicantur Inusitatae;

VIII. An possim in abstracto dicere, Humanitas est DEUS λόγος; & rursus λόγος est Humanitas.

IX. An CHRISTUS homo & secundum humanam Naturam Naturalis DEI filius dici possit?

De quatuor questionibus prioribus, quia in Philosophia sobria abunde actum à Dn. Praeside, jam nihil propono, sententiae tamen ipsius definitivae in omnibus calculum adijcio. De quinque vero posterioribus capitibus jam agemus.

Tu precor alma DEUS conatibus annue nostris.

THESIS I.

Terminus Predicationis Paronymicae, quia ambiguus; sciendum, à quibusdam sumi illum γενικῶς & κατὰ χησιτικῶς; pro omni Predicatione, in qua praedicatum non est de essentia sed extra essentiam subjecti: à quibusdam ειδικῶς & Propriè, pro predicatione Propria & Usitata, in qua ob unionem praesertim accidentalem contingenter de subjecto enunciatur Denominativum, quod tamen à Denominante distinctum est realiter.

CAPIT I.

An Praedicationes Personales sint & vocari debeant Denominativa.

II. Hoc praesupposito ad questionem dupliciter respondemus. I. Praedicationes Personales

S
u-
ra
i-
o-
i-
i-
n
es
n
a
i-
f-
o-
n

4.

priori sensu appellari possunt Denominati-
væ. Melius tamen ab ea phrasi abstinere,
quam ea uti.

III. Quis enim tam amens sit, ut tales prædi-
cationes Synonymicas, vel quod idem est, homi-
nem assumptum de essentiâ λόγῶσ assumingis esse
dicat? Quoniam verò Prædicatum non est de essen-
tia subjecti, dici sanè posset sensu abusivo Parony-
mica hæc Prædicatio: si videlicet Natura de Na-
tura prædicetur; non verò si in subjecto totum sup-
positum sive Persona ponatur; quia ibi revera al-
tera Natura, quæ prædicatur, ingreditur constitu-
tionem totius suppositi, neq; extra ipsius est essen-
tiam.

IV. Verum ut ut sic dici possint, melius tamen est,
ab ista loquendi formula abstinere, has ob causas.
1. quia ista loquendi formula planè est nova,
Theologis orthodoxis & Formula Concordiæ inco-
gnita.

V. Nec est ut quis objic'at Scheckium &
Theologos Württembergenses, qui prædica-
tiones has per accidens Personales vocant. I-
psi enim Theologi Württembergenses Scheckium
perplexum & obscurum dicunt a, Gerlachius b
Scheckij autoritatem in specie rejicit: nec persona-
les ita vocant, sed propositiones in tertio genere
Communicationis, quando de humana natura
prædicatur divinum idioma, ut Humana Christi
natura est ubiq; quo sine autem per accidens per-
sonales

a in refut.
orthod. con
sens. c. 6. p.
355.
b. Tom. 1.
disp. 4. th.
262.

sonales vocent indicant paulo post c, imò disputant c in Orth.
has esse Inusitatas d, quomodo ergo Paronymicas consens. p.
votabunt?

357. 358.

VI. 2. quia est Incommoda, recepta enim (1) d. p. 443.
actusabit nos inconstantia, qui pro Inusitatis ha-
ctenus tanquam pro aris & focis dimicavimus, jam
ipsi Personales ad modos ordinarios reducere volu-
mus. (2) Adversarijs latibula suppeditabit, Tum
Calvinianis, qui contra inusitatas nunquam a-
liter se disputasse dicent; praesertim Beza, cum sua
Prædicatione Relativa, quam contra Hoff-
mannum a assert & postea etiam Goclonius defen-
dit b; Et Keckermanno asserenti Prædicationes
quasdam Improbias Externas Analogicas
c imo personales expresse Paronymicas indigitan-
ti d. Tum Pontificijs, quibus Personales oggere-
re non poterimus amplius ideoq; suam Transsub-
stantiationem facilius obtinebunt hoc argumento:
Quod disparata aliter de se non possint prædicari,
nisi fiat vel Figurate vel per Transsubstantiationem

a p. 1. resp.
contra Ho
ffman. p.

74.

b. p. 1. Misc

q p. 126.

c. l. 2. Syst

Log. c. 2.

l. 3. Syst.

Theol. c. 8.

d lib. 3 Syst

Theol. c. 2.

VII. 3. Rationi latam portam pandit: Dum
ille non amplius Mysticae nec simpliciter Inusitatae
sed propriae modis Prædicandi Logicis congruae &
Usitatae putabuntur.

VIII. 4. Non est necessaria, Quia sat feliciter
hactenus contra adversarios pugnāvimus, licet hic
terminus plane ignotus fuerit. Ut nihil dicam quo-
modo receptione ejus status controversiae antiquus
mutetur, novaq; quaestiones rixosa & λογομα-
χία

xi excitentur Stat ergo conclusio nostra ante
posita.

IX. Sequitur jam thesis II. Personales Præ-
dicationes sensu secundo speciali & pro-
prio non sunt nec appellari debent Paro-
nymicæ. Antequam hæc thesis stabiliatur præ-
nosendum. 1. Denominativa à quibusdam dici
nonnunquam Denominata, nonnunquam
Denominantia verum diverso respectu. Deno-
minata Passivè respectu vocis denominantis sive
abstracti (quod tamen à Denominativo debet dif-
ferre realiter) à quo nomen habent, ut fortis à
fortitudine. Denominantia Activè respectu
subjecti denomi. ati de quo prædicatur denomi-
nativum, & cui suam denominationem tribuit, sic
forte est denominans quia denominat suum subje-
ctum Simsonem. Melius tamen est Denomi-
nans dici abstractum sive formam accidentalem,
Denominatum ipsum subjectum: Denomi-
nativum vero Concretum ex forma acciden-
tali & subjecto.

X. Deinde observandum, nos hic Denominati-
vum voce & significatione simul intelligere &
Prædicationem Paronymicam putare nul-
lam nisi in prædicato sit Denominativum.

a Colloq.
Momp. p.
304. Refut.
consens. or
thod. c. 7.

XI. His perspicuitatis gratia præmissis, thesin no-
stram confirmabimus, ex principiis partim Theolo-
gicis, partim Philosophicis.

XII. I. Theologicæ hypotheses hæc sint 1. Prædi-
cationes paronymicæ sunt Logicæ, Proprie aut Usi-
tatae,

tate, adeoq; ad predicandi modum ordinarium re. Chemn. in
 duci queunt, Personales non sunt tales consensu fund coen.
 omnium orthodoxorum. E. Personales non sunt c. 4. dua-
 Paronymicæ. bus naturis

XIII. Obijciunt quidam Paronymicas esse genus c. 6. Iacob.
 Propriarum, non speciem, dividiq; ipsas in Propri- Andr. con-
 as Figuratas & Inusitatas. Resp. Inauditum hoc tra Gryn. p.
 in scholis Philosophorum, & nullus adduci poterit 208. 218.
 qui Paronymicarum Figuratarum mentionem sal- 233. Selne-
 tem fecerit. Deinde Theologi Proprias intelligunt p. 2. pædag,
 omnes illas, quæ dividuntur in Univocas & De- p. 515.
 nominativas. Hunn lib.

XIV. Pergunt, Affirmativæ dividuntur in Proprias de Sacram,
 Figuratas & Inusitatas. E. & Paronymicæ sic possunt c. 34. My-
 dividi. Nā ut propositio Affirmativa dicitur propter lius in A. C.
 formalem rationem predicationis, ita propter ean- art. 10. fol.
 de appellatur Denominativa. Resp. Dispar est ratio 151. Gerlac
 Divisio Predicationis in Negativā & Affirma- in assert.
 tivā merè est formalis sine respectu ad res: hæc verò contra Bu-
 in Synonymicā & Paronymicā non pure for- seum c. 2.
 malis est sed potius materialis, fundata nō in formali p. 25.
 subjecti & predicati dispositione, sed in modo essendi.

XV. Regunt tertio Personales dici inusitatas,
 non ratione modi formalis, sed ratione Modorum
 Materialium, quia nec sunt Necessariæ nec
 Contingentes. Resp. Peccari hic multipliciter,
 1. enim negamus distinctionem illam predicationum
 in Synonymicas & Paronymicas fieri tantum
 ratione modi Formalis. Hoc enim posito posset

literis exprimi ut sit in priorum Analyticorum li-
bris Aristotelis. 2. Excluduntur appellatione Inusi-
tatarum modi omnes formales & materiales.
3. Introduceretur sic scholastica omnium Proposi-
tionum ad modos regulares reductio, quae vana &
impossibilis.

a Chem. de
duabus na-
turis c. 6.
Menzerus
contra
Martin. P.
502. 503.
Hafenref-
ferus lib. 3.
comp. stat.
3. loc. 2.
Schaeferus
in Acropoli
disp. 1. p. 35.
b Praeses in
Job. Phil.
par. 2. sect.
2. c. 2. q. 8.

XVI. 2. Omnes Denominativæ sunt acci-
dentales : Nulla prædicatio Personalis est
accidentalis nec ad eam reduci a potest. E.

Mystica non sunt Denominativa.

XVII. 3. In Prædicationibus Mysticis disparata
prædicantur. In Paronymicis vero non disparata
sed consentanea. b.

XVIII. 4. Homo & DEUS, Panis & Corpus in præ-
dicationibus Mysticis sunt termini Synonymici. E.
illis prædicati loco positus Prædicatio paronymica
fieri nequit.

XIX. 2. Ex Philosophicis principiis thesin no-
stram evincimus. 1. Paronyma sunt quæ subjecto
quidem tribuunt nomen, sed non definitionem, imo
nec nomen in casu recto. Prædicata personalia sub-
jectis suis tribuunt & nomen & definitionem & in
casu recto. E. Nec sunt Paronyma : Nec prædica-
tiones personales Paronymicæ.

XX. 2. Denominativum & Denominans semper
realiter & essentialiter differunt. Homo & Hu-
manitas DEUS & Deitas realiter non differunt.
E. Non sunt Denominativa.

XXI. 3. Nullum prædicatum Denominativæ Præ-
dicationis

dicationis est terminus substantialis & absolutus. Personalium prædicationum prædicata sunt termini substantiales absoluti. E.

XXII. 4. Omnis Denominativa prædicatio fit in quale, In Mysticis Prædicationibus non queritur qualis sit DEUS homo, aut qualis homo DEUS E.

XXIII. 5. Nulla Denominativa prædicatio reciprocatur manente eodem genere prædicationis. In Personalibus talis fit reciprocatio. Idem enim est genus prædicandi cum dico DEUS est homo: & Homo est DEUS. E.

XXIV. 6. Omnis modus prædicandi Paronymus fundatur in modo essendi accidentali. Personales vero non fundantur in modo essendi accidentali, quia unio Personalis non est accidentalis. E.

XXV. 7. Hinc omnis Denominativæ Prædicationis prædicatum est accidens Prædicabile sive Proprium sive Commune. Sed in Personalibus prædicatum tale non est. E.

XXVI. 8. Si ad prædicatum Paronymum requiritur qualiscunq; unio, & Prædicati extra essentiam subjecti constitutio. Cur non possem etiam dicere de ferro ignito Ignis est ferrum, & corpore animato, Corpus est anima, Paronymice. Verum hic nulla paronymia E. nec ibi.

XXVII. Objiciunt hic aliqui. I. Si prædicationes Personales ad nullum modum quadrant & Logice non sunt; sequeretur, illas esse ἀλόγως & absurdas. Resp. 1. Licet illi prædicandi modi proprie

Logici non sint generalia tamen habent prædicationis Logicæ attributa, constant subjecto, Prædicato, sunt Affirmativæ. 2. Nulla est consequentia, sunt Inusitata & non Logicæ E. Absurdæ. Nam præter Logicam habitualement in mente nostra, datur λόγος & divinus, & Logica Spiritus S. in quâ istæ sunt λογικῶν.

XXVIII. II. Cum dico Quoddam animal est Homo vel quoddam album est homo. Prædicatio est Paronymica. Et nihilominus in priori nullus terminus est Paronymus; in posteriori prædicatum est Synonymum. Resp. I. D. Inter Prædicationes Regulares Ordinatas & secundum Naturam, & Irregulares Inordinatas & præter naturam, quales hæc sunt. Priorres partim sunt Synonymicæ partim Paronymicæ. Posteriores nec Synonymicæ nec Paronymicæ. 2. Nulla allatarum propositionum est Paronymica, imò potius pro Synonymicis haberi possunt. 3. ab ipsis Scholasticis nondum est definitum quales sint.

XXIX. III. Si Paronymum potest prædicari Univoce. E. & Synonymum potest prædicari Denominativè. Sed verum prius, ut patet si prædicatur differentia. E. Et posterius. Resp. Contradictio est in adjecto, aliquid prædicari non πρὸς ὅμοιωσιν & tamen Paronymum esse. Paronymica manet prædicatio cum dico homo est rationalis, quia non dico homo est ratio. Instant & asse-

& afferunt prædicationes in quibus Idiomata essentialia divinitatis de DEO prædicantur, ut cum dico DEUS est omnipotens. Resp. Illas prædicationes esse Extraordinarias non Synonymicas, sed Identicas.

XXX. IV. Dicunt DEUM & hominem prædicari in concreto, non divinitatem & humanitatem in abstracto. E. Prædicantur Denominative. Resp. Non valet consequentia. Nam & genera & species prædicantur in Concreto & per vocabula concreta, & tamen Univoce prædicantur. Deinde concreta alia sunt Substantialia, ut homo, alia accidentalia, ut fortis. Hæc faciunt Prædicationem Paronymicam, non ista.

Hæc de questione prima, sequitur jam secunda.

XXXI. Sunt igitur qui veritate victi fateri coguntur Prædicationes Mysticas non esse Denominativas: Interim putant eas aliquo tamen modo & ἀναλόγως ad Paronymicas reduci posse.

XXXII. Verum Negativam potius tenemus mati his rationibus I. quia omnes Theologi orthodoxi serio suadent, a, ut potius cogitemus de Mysticarum abductione ab omnibus prædicandi modis Usitatis, quam de earum reductione: nec suadent hoc solum, verum reduci posse expresse negant.

XXXIII. 2. Quia si oppositum nec potest nec debet

CAP II.

An prædicationes personales ἀ-

ναλόγως & aliquo modo reduci possint ad

Denominativas?

a Chemnit. de duabus natur. c. 6.

a Thomas debet ad speciem oppositam reduci, utiq³ nec Inu-
c.3. summ. sitate ad ullam Usitatarum oppositarum speciem
q.16.art. 1. reduci poterunt.

Busæus con XXXIV. 3. Quia in omni reductione requiritur
tra Gerla- quaedam convenientia illius quod reducitur cum
chium Bel- illo ad quod reducitur, præsertim in requisito prin-
lar. Tom.3. cipali. Sed Personales nullam convenientiam ha-
l.3. c. 19. bent cum Denominativis, cum in illis nullus sit ter-
Soncin.l.3. minus Paronymus, quod Principale requisitum De-
sentent. S nominativarum. Instans, illam esse convenienti-
4, q.7. con- am Personalium Prædicationum & Paronymica-
clus.2. Fon- rum, quod utriusque prædicatum sit extra ef-
seca Me- sentiam subjecti. At non sufficit hoc tantum
zaph.c.8.q. ad Paronymicas; sed insuper istud requiritur, ut
7. Simoni- terminus alter sit Paronymus.

us contra XXXV. 4. Quia sic imitaremur Iesuitas & Cal-
Scheckium viniarios, quorum alii a eas reduci voluerunt ad
Grynæus synonymicas; alij ad Paronymicas, quibus tamen
diss. de ser. à nostratibus Theologis semper contradicendum, præ-
incarn. th. sertim Chemnitio & Hoffmanno part.1. de usu no-
14. Beza tit. Logic. q.7. p.85, 115.

Part.1 resp XXXVI. 5. Quia si quavisquæ similitudo & con-
p.72. Crell. venientia causa esset reductionis, Prædicationes
lin.2. Log. Personales non minus ad Univocas possent reduci,
part. com- quia termini in ipsis sunt Synonymi. Sed absurdum
muni Go- unam Prædicationem ad duas contrarias species
cleni9 par. reduci posse. Imò potius ad Synonymicas reduce-
2. Misc. Pa- rentur quia plura Synonymicarum requisita ha-
reus in con
bent,

bent, Personales ergo nec ἀναλόγως reduci pos- trov. Eu-
sunt ad Paronymicas. char. lib. 2.

XXXVII. Tertiam quæstionem quod attinet re- c. 13.
spondemus brevissime. Inusitata dicuntur non tan- CAP. III.
tum ratione Unionis, qualis in tota naturâ non Quo sen-
datur, nec tantum ratione Modorum Materia- su Prædi-
lium specialium sed & modorum Materia- cationes
lium generalium Univoci & Paronymici. Sunt Mysticæ
enim non Logicæ non Propriæ vel Usitata, omni- a nostris
bus Philosophis quoad modum prædicandi ignotæ, dicantur
non reducibiles præsertim ad accidentales, in qui- Inusita-
bus prædicantur mera disparata vocabulis Synony- tæ &
micis expressa, neq; tamen vel συνωνύμως vel πα-
ρωνύμως.

XXXIIX. Quartam quæstionem quod respectat, Theo- CAP. IV.
logi Württembergenses & præsertim Gerlachius Num in
affirmativam tenet ob sequentes rationes. 1. Quia abstracto
illi Iohanne c. 1. v. 14. Verbum caro factum est, possum
æquivalet ista, λόγος est Caro. Iam Caro dicere,
hic non est Concretum, sed abstractum, idemque Humanitas
quod humanitas. Quod ita probatur quia vox est
Carnis in nullum abstractum resolvi potest: nec a- DEUS,
liâs ex vocabulo Carnis argumentari possem Ioh. & contra
6. vers. 55. pro abstractivis, quod tamen nostri DEUS
Theologi faciunt; deniq; Caro nunquam in casu est Hu-
Recto ponitur cum Christo; non enim dico caro manitas
CHRISTUS, sed caro CHRISTI quod abstra-
ctivum notat.

a Gerlach. XXXIX. Vox Humanitas & Homo hic sunt
 in AntiBu-Synonyma, significaturq; per humanitatem con-
 seo p. 79. cretum, quippe homo cum accidentibus & proprie-
 tibus. a.
 lib. 2. de hu XL. 3. Quia sic Patres loquuntur b. Sic recentio-
 man. natu res nostri Theologi Creator est Creatura, c. &
 ra Nazian contra: Caro est DEUS Verbum. Caro est
 zen. in san secunda Persona Trinitatis. b. Caro est
 ctum Pasc. DEUS Verbum & contra: Humana Chri-
 Damasc. sti natura est Filius DEI. e. Sic ipsi adversarij lo-
 lib. 4. c. 18. quuntur Caro propter Verbum Deus est, f.
 c Refut. XLI. Objicit Busæus, g. DEUS est unus simul,
 sens. orth. & trinus, Pater Filius & S. S. Ast Humanitas est
 p. 378. DEUS. E. Rest. 1. Instando, DEVS est Vnus &
 d Gesn. in Trinus, λόγος est DEUS E. 2. Vocabulum DEI
 F. C. disp. 11 sumitur vel Essentialiter vel Personaliter, pri-
 c. 2. th. 17. ori modo sumitur in majore posteriori in minore.
 & p. 300. XLII. Pergit. Si Humanitas est DEUS, E. Est u-
 e Schrod. na ex personis sanctæ Trinitatis, æqualis Patri &
 in apodixi Spiritui Sancto. Sed quomodo creata æqualis esse
 de bonis in poterit Increate? Resp. Nulla sequitur Natura-
 finitis th. rum ex æquatio, quia humana natura ratione sui
 24. esse manet creatura, DEO minime æqualis: Per-
 f Trelocati-sonaliter tamen & inusitate recte dicitur λόγος
 us jun. lib. esse qui est æqualis Patri. Hæc igitur Prædicatio
 2. Institut. falsa est. Humanitas æqualis Patri; vera
 loc. 4. autem illa, Humanitas est λόγος qui est æ-
 g In Apol. qualis Patri: quia æqualitas est attributum λόγος
 fol. 59. non verè carnis.

XLIII. Progreditur a Si Humanitas recte dicitur DEUS, sequitur quod vicissim Deitas dici possit homo. Resp. Conceditur, at his, qui abstractivas defendunt. Ut enim Unio est reciproca, ita etiam Personalis Prædicatio. Deinde DEUS λόγος & Deitas λόγος plane idem sunt: & si recte dicitur divinitas est incarnata, cur ea non diceretur caro?

XLIV. Interim tamen consultius est hisce abstractivis locutionibus parce uti, vel potius plane ab iis abstinere; cum nec scriptura illis utatur, cum scandalose & cavillis adversariorum facile opposita, imo non necessaria: ut monet Hutterus. b. F. C. art. 8. p. 782. CAP. V.

XLV. Quintam denique questionem affirmant plerique nostratum Theologorum. 1. quia sic humanam naturam sive sanctum quod nascetur ex virgine appellat angelus Luc. 1. 36. non per essentiam, sed meram gratiam & naturarum κοινωνίαν. An recte dicatur Christus qua homo & secundum humanam naturam est Naturalis DEI Filius.

XLVI. 2. Quia Hebr. 1. v. 4, 5. CHRISTUS dicitur hereditasse excellentius nomen angelis: quod verò illud? Filius meus es tu. Et 1. Cor. 15, 45. Secundus homo dicitur Dominus de cælo, quod prædicatum notat ipsum DEI filium. 3. Quia CHRISTUS est unus & unica persona, si igitur non esset secundum carnem DEI filius, non esset unica persona sed alius & alius. DEI filius & non DEI Filius. 4. Quia CHRISTUS secundum humanitatem DEUM in scriptura aliquoties vocat Patrem

Patrem: vi igitur relationis secundum eandem erit Filius DEI. Ubi enim paternitas ibi Filiatio. s. Deniq; sic non solum loquuntur Patres sed & adversarij.

XLVII. Hoc tamen notetur vocabulum secundum hic non sumi Ἀσχετικῶς, prout est particula Disiunctiva, sed ἐξηγητικῶς vel δευτικῶς prout est particula Indicativa.

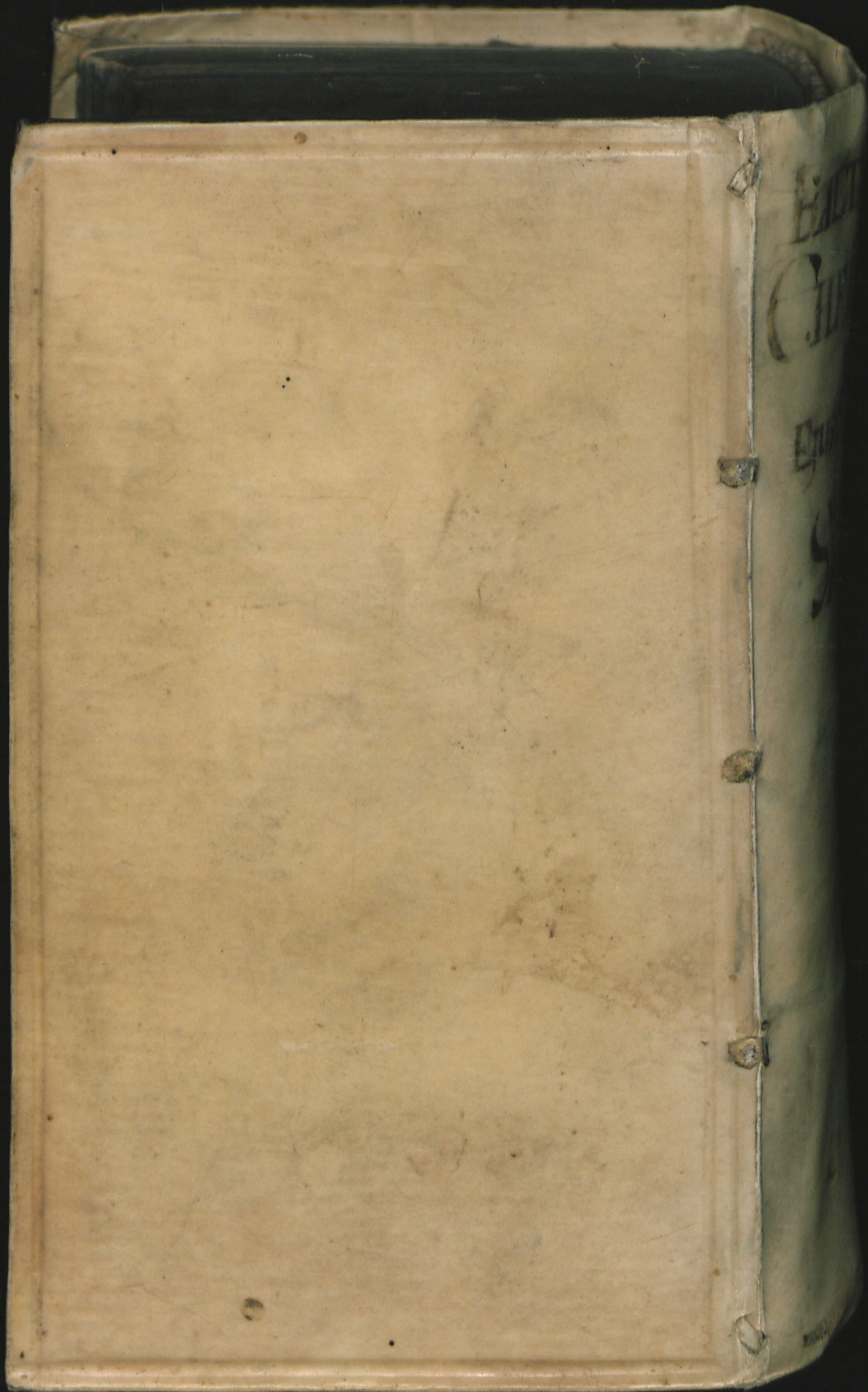
XLVIII. Deinde quia hæ locutiones periculose, quia non necessarie, quia significantius exprimi possunt, quia ἀσαφῶς & ambigua, de iis dimicare multum non debemus.

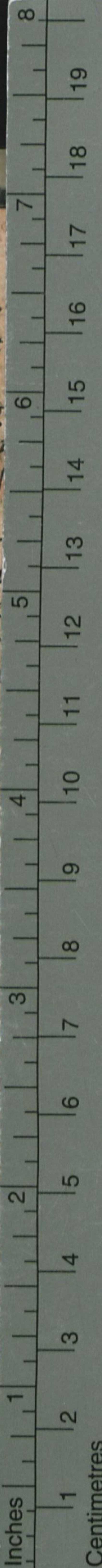
XLIX. Atq; sic finivimus considerationem ineffabilis istius Mysteriorj de duabus in Christo Naturis personaliter unitis, gratias agentes DEO pro assistentia Spiritus S. & eundem venerati supplices & nos ad exemplum CHRISTI proficere faciat sapientia & gratia in ipsius gloriam nostramq; salutem sempiternam,

AMEN.

F I N I S:

Farbkarte #13

B.I.G.

LOGIAS SACRÆ
 io Duodecima
 DE
 CATIONI-
 RSONALI-
 BUS.
Quam
ante Θεωρησάτω
 PRÆSIDIO
 SARIS MEISNERI
 col. D. & P. P.
legio examinandam
proponit
 L REICHARTUS
 s Alumn. Elect. Sax.
 31. Ianuarij horis pomeri-
 minori Auditorio.
 (†) SO
 EBERGÆ,
 IANNIS GORMANNI,
 clo 15 6 XXI